

Wprowadzenie: dar duchowy, który rodzi pytania

W ostatnich dziesięcioleciach coraz częściej można usłyszeć o tak zwanym „darze języków” w środowiskach chrześcijańskich, zwłaszcza w niektórych ruchach charyzmatycznych. Wiele osób widziało lub słyszało modlitwy składające się z niezrozumiałych sylab wypowiedzianych z wielkim duchowym zapałem. Niektórzy uważają to za przejaw działania Ducha Świętego. Inni odczuwają zakłopotanie, a nawet wątpliwości.

Powstaje jednak zasadnicze pytanie dla każdego chrześcijanina, który pragnie żyć swoją wiarą w wierności: **czy jest to to samo, co dar języków opisany w Biblii?**

Aby odpowiedzieć poważnie, trzeba powrócić do źródeł: do **Pisma Świętego, Tradycji Kościoła** oraz **refleksji teologicznej**. Tylko w ten sposób możemy zrozumieć, czym naprawdę była **autentyczna glosolalia**, czyli dar języków udzielony Apostołom, oraz w jaki sposób różni się ona od współczesnego zjawiska, które czasem przedstawia się pod tą samą nazwą.

Temat ten nie jest jedynie akademicki. Jego właściwe zrozumienie pomaga **rozeznawać dary duchowe**, unikać zamieszania i wzrastać w solidnej wierze, skoncentrowanej na Chrystusie i prowadzonej przez Ducha Świętego.

---

1. Dar języków w Biblii: wydarzenie Pięćdziesiątnicy

Pierwsze i najbardziej wyraźne pojawienie się daru języków znajdujemy w **Księdze Dziejów Apostolskich**, w momencie założycielskim Kościoła: **w dniu Pięćdziesiątnicy**.

Scena jest niezwykle mocna. Apostołowie, zgromadzeni na modlitwie razem z Najświętszą Maryją Panną, otrzymują wylanie Ducha Świętego. Natychmiast dzieje się coś niezwykłego.

„I wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym i zaczęli mówić innymi językami, tak jak im Duch pozwalał mówić.”

| (Dz 2,4)

Zadziwiające jest nie tylko to, że mówią innymi językami, lecz także to, co dzieje się z tymi, którzy ich słuchają:

| „Każdy słyszał ich mówiących w swoim własnym języku.”
(Dz 2,6)

Tekst biblijny wymienia konkretne ludy:

- Partów
- Medów
- Elamitów
- mieszkańców Mezopotamii
- Żydów z Kapadocji, Pontu i Azji
- z Egiptu i Libii
- Rzymian

Każdy **doskonale rozumiał przekazywane orędzie.**

Cud misyjny

Dar języków w dniu Pięćdziesiątnicy miał bardzo jasny cel: **głoszenie Ewangelii wszystkim narodom.**

Nie chodziło o niezrozumiałe dźwięki, lecz o **prawdziwe języki**, których Apostołowie nigdy wcześniej się nie uczyli.

W terminologii teologicznej nazywa się to **kсенoglosją**, czyli nadprzyrodzoną zdolnością mówienia w obcym języku.

Ten cud odpowiadał konkretnej potrzebie: **powszechności Kościoła**. Ewangelia nie była przeznaczona tylko dla jednego narodu czy kultury, lecz dla całej ludzkości.

Pięćdziesiątnica jest w pewnym sensie **odwróceniem wydarzenia z wieży Babel**. Tam, gdzie wcześniej panowało pomieszanie języków, Duch Święty tworzy teraz **jedność w**

różnorodności.

---

2. Jak pierwotny Kościół rozumiał „dar języków”

Pierwsi chrześcijanie rozumeli dar języków w kontekście **misji apostolskiej**.

Ojcowie Kościoła rozważali to zagadnienie. Na przykład **św. Augustyn** wyjaśniał, że dar ten miał szczególną funkcję na początku istnienia Kościoła: ukazać, że Ewangelia jest przeznaczona dla wszystkich narodów.

W swoich pismach wskazywał, że dar ten **nie był konieczny w każdym czasie**, ponieważ kiedy Ewangelia rozprzestrzeniła się wśród różnych ludów, Kościół miał już kaznodziejów z wielu kultur i języków.

Innymi słowy:

- dar był **znakiem założycielskim**
- miał **konkretny cel misyjny**
- nie był manifestacją emocjonalną ani czysto prywatną

Dla pierwotnego Kościoła prawdziwy dar języków był zawsze **ukierunkowany na ewangelizację i na zrozumienie orędzia**.

---

3. Święty Paweł i rozeznawanie charyzmatów

Temat języków pojawia się również w **Pierwszym Liście do Koryntian**, gdzie św. Paweł odnosi się do pewnych nieporządków w wspólnotce.

Miasto Korynt było środowiskiem kulturowo złożonym i duchowo bardzo entuzjastycznym. Niektórzy chrześcijanie zdawali się cenić niektóre charyzmaty bardziej ze względu na ich spektakularny charakter niż na ich użyteczność.

Dlatego św. Paweł ustanawia jasne zasady.

„Jeśli ktoś mówi językami, niech mówi dwaj albo najwyżej trzech, każdy po kolei, a jeden niech tłumaczy.”
(1 Kor 14,27)

Dodaje także coś bardzo ważnego:

„W Kościele wolę powiedzieć pięć słów zrozumiałych, aby pouczyć innych, niż dziesięć tysięcy słów językiem niezrozumiałym.”
(1 Kor 14,19)

Tutaj znajdujemy fundamentalną zasadę duszpasterską:

Prawdziwy charyzmat zawsze buduje wspólnotę.

Jeśli jakieś duchowe zjawisko nie pomaga zrozumieć przesłania, wzrastać w wierze lub budować Kościoła, traci swój sens.

---

4. Współczesne zjawisko „glosolalii”

W XX wieku, szczególnie od czasu ruchu zielonoświątkowego, a później także w niektórych środowiskach charyzmatycznych, rozpowszechniła się praktyka nazywana również „mówieniem językami”.

Jednak w większości przypadków polega ona na:

- spontanicznych dźwiękach
- powtarzających się sylabach
- strukturach językowych bez rozpoznawalnego znaczenia

Badania językoznawcze przeprowadzone nad tym zjawiskiem wykazały, że **nie odpowiada ono rzeczywistym językom**.

Dlatego wielu teologów rozróżnia:

1. Ksenoglosję

Mówienie prawdziwymi językami nieznanymi mówiącemu.

2. Współczesną glosolalię

Wokalne wyrazy o charakterze ekstatycznym lub emocjonalnym.

Problem pojawia się wtedy, gdy oba zjawiska **są utożsamiane tak, jakby były tym samym**.

Z biblijnego punktu widzenia **nie są one równoważne**.

---

5. Najważniejsze różnice między darem apostołskim a współczesną glosolalią

Aby lepiej zrozumieć tę kwestię, warto zauważyć kilka podstawowych różnic.

1. Zrozumienie przesłania

W dniu Pięćdziesiątnicy:

- wszyscy rozumieli przekaz.

W przypadku współczesnej glosolalii:

- zazwyczaj nikt nie rozumie tego, co jest wypowiedane.
-

2. Rzeczywiste języki

W przypadku apostołskim:

- były to istniejące języki ludzkie.

W zjawisku współczesnym:

- nie odpowiadają one żadnym rozpoznawalnym językom.
-

3. Cel misyjny

Dar apostolski miał jasny cel:

głoszenie Ewangelii wszystkim narodom.

Współczesna glosolalia ma często charakter **pobożnościowy lub emocjonalny.**

---

4. Porządek we wspólnocie

Święty Paweł podkreśla znaczenie **porządku i rozeznania.**

Duch Święty nie wprowadza zamieszania.

„Bóg nie jest Bogiem zamieszania, lecz pokoju.”
(1 Kor 14,33)

---

6. Prawdziwe centrum życia chrześcijańskiego: nie charyzmaty, lecz miłość

Jednym z najczęstszych błędów duchowych jest **skupianie się na zjawiskach
nadzwyczajnych.**

Tymczasem św. Paweł daje decydującą naukę w 13 rozdziale Pierwszego Listu do Koryntian.

„Gdybym mówił językami ludzi i aniołów, a miłości bym nie miał, stałbym się jak miedź brzęcząca albo cymbał brzmiący.”
(1 Kor 13,1)

Przesłanie jest bardzo mocne.

Charyzmaty mogą być imponujące, ale **nie są najważniejsze**.

W centrum życia chrześcijańskiego znajdują się:

- miłość
- świętość
- zjednoczenie z Chrystusem

Wielu świętych nigdy nie mówiło językami ani nie dokonywało spektakularnych cudów, a jednak przemienili świat.

---

7. Rozeznanie duchowe w czasach zamieszania

Żyjemy w czasach, w których duchowość bywa czasem mieszana z intensywnymi emocjami, subiektywnymi doświadczeniami albo poszukiwaniem niezwykłości.

Dlatego Kościół zawsze podkreślał znaczenie **rozeznania**.

Duch Święty działa, tak. Charyzmaty istnieją. Muszą jednak być oceniane według trzech klasycznych kryteriów:

1. Wierność Pismu Świętemu

Żadne doświadczenie duchowe nie może być sprzeczne z nauką biblijną.

---

2. Jedność z Kościołem

Prawdziwe charyzmaty budują jedność.

Nigdy nie prowadzą do podziałów ani do poczucia duchowej wyższości.

---

3. Owoce duchowe

Jezus podał jasne kryterium:

„Po ich owocach ich poznacie.”
(Mt 7,16)

Owocami Ducha są:

- pokój
  - pokora
  - miłość
  - posłuszeństwo wobec Boga
-

8. Praktyczne zastosowania w życiu chrześcijańskim

Zrozumienie tego tematu nie oznacza pogardy dla darów Ducha Świętego. Przeciwnie — oznacza **poszukiwanie prawdziwych darów potrzebnych do naszego uświęcenia.**

1. Prosić o dary Ducha Świętego

Kościół naucza o siedmiu podstawowych darach:

- mądrość
- rozum
- rada
- męstwo
- wiedza
- pobożność
- bojaźń Boża

Te dary są o wiele ważniejsze dla codziennego życia.

---

2. Nadawać pierwszeństwo głębokiej modlitwie

Zamiast szukać niezwykłych doświadczeń, chrześcijanin jest wezwany do pielęgnowania:

- codziennej modlitwy
- czytania Biblii
- sakramentów

To właśnie tam Duch działa w sposób cichy, lecz potężny.

---

3. Żyć wiarą w równowadze

Duchowość chrześcijańska nie jest widowiskiem ani chwilową emocją.

Jest **prawdziwą relacją z Bogiem**, która przemienia serce i życie.

---

9. Prawdziwy cud Ducha Świętego

Być może największym cudem Ducha nie jest mówienie nieznanymi językami.

Największym cudem jest **przemiana ludzkiego serca**.

Przemiana:

- pychy w pokorę
- egoizmu w miłość
- lęku w zaufanie

To jest najbardziej autentyczny znak działania Boga.

Apostołowie nie zmienili świata dzięki zjawiskom nadzwyczajnym, lecz dlatego, że **radykałnie żyli Ewangelią**.

Zakończenie: powrót do ducha Pięćdziesiątnicy

Prawdziwy dar języków w Biblii nie był mistycznym spektaklem. Był **znakiem misyjnym**, który umożliwiał głoszenie Chrystusa wszystkim narodom.

Duch Święty działa również dziś, ale Jego głównym dziełem nie jest tworzenie spektakularnych zjawisk — jest nim **kształtowanie świętych**.

Dlatego chrześcijanin naszych czasów jest wezwany, aby prosić o coś znacznie głębszego:

- silną wiarę
- pokorne serce
- płonąca miłość

Kiedy tak się dzieje, cud Pięćdziesiątnicy trwa w inny sposób: **Ewangelia znów staje się zrozumiała dla świata**.

Autentyczna „glosolalia”: jak dar języków Apostołów różni się od
współczesnego zjawiska | 11

A wtedy, bez potrzeby niezrozumiałych słów, samo życie chrześcijanina staje się uniwersalnym językiem, który wszyscy mogą zrozumieć: **językiem miłości Boga.**